¶ Sȝ ꝯ̃ ē ꝙ ꝑcepta legis dāẜ de actib⁹ v̄tu
tum. īmediate aūt p⁹ ꝑcepta religiōis q̄ ꝑti
nēt ad p̄mā tabulā ſubdiẜ ꝑceptū de hono
ratiōe parētū qđ ꝑtinet ad pietatē. g̊ pietas
īmediate ſeq̄ẜ religionē ȝ ordine dignitatis.
¶ R⁹ dicēdū ꝙ ꝑſoniſ ī dignitate ꝯſtitutis
pōt aliq̄d exhiberi dupliciẜ. Uno⁹ in ordine
ad bonū cōe: puta cū aliq̄s ei ſeruit ī admi
niſtratione rei publice ⁊ h̄ iā non ꝑtinet ad
obſeruātiā: ſȝ ad pietatē q̄ cultū exhibet nō
ſolū p̄ri ſȝ etiā p̄rie. Alio⁹ exhibeẜ aliq̄d ꝑſo
nis ī dignitate ꝯſtitutis ꝑtinēs ſpālit̄ ad ꝑſo
nalē eoꝝ utilitatē ⁊ gloriā: ⁊ h̄ ꝓprie ꝑtinet
ad obſeruātiā ſm̄ ꝙ a pietate diſtiguiẜ. ⁊ iō
ꝯparatio obſeruātie ad pietatē nccē ē ꝙ at
tēdaẜ ſm̄ dīſas habitudines dīſaꝝ ꝑſonaꝝ
ad nos q̄s reſpicit vtraq̄ȝ v̄tus. manifeſtuȝ ē
āt ꝙ ꝑſone parētū ⁊ eoꝝ q̄ ſūt nob̄ ſanguīe
ꝯiūcti ſubſtātiali⁹ nob̄ ꝯiūgūẜ q̄ȝ ꝑſone que
ſūt ī dignitate ꝯſtitute. magis. n. ad ſbam ꝑ
tinet gnātio ⁊ educatio cui⁹ ꝑncipiū ē p̄r q̄ȝ
exterior gubnatio cui⁹ ꝑncipiū ſūt illi q̄ in di
gnitate ꝯſtituūẜ: ⁊ ſm̄ h̄ pietas obſeruantie
ꝑeminȝ inq̄ȝtū cultum reddit ꝑſonis magiſ
ꝯiūctis q̄b⁹ magis obligamur. ¶ Ad p̄muȝ
g̊ dicēdū ꝙ ꝑnceps ꝯparaẜ ad patrē ſicˀ vl̄is
v̄tus ad ꝑticularē q̄ȝtū ad exteriorē gubna
tionē: nō aūt q̄ȝtū ad h̄ ꝙ p̄r ē ꝑncipiū gnā
tionis. ſic. n. ꝯparaẜ ad ipſū v̄tus dina que ē
oīuȝ ꝓductiua ī eē. ¶ Ad ſecūdū dicēdū ꝙ
ex ea parte q̄ ꝑſone ī dignitate ꝯſtitute ordi
nanẜ ad bonū cōe: nō ꝑtinet earū cult⁹ ad
obſeruātiā: ſȝ ad pietatē ut dc̄m ē. ¶ Ad t̄tiū
dicēdū ꝙ exhibitio honoris ul̄ cult⁹ nō ſolū
ē ꝓportionāda ꝑſone cui exhibeẜ ſm̄ ſe ꝯſi
derate: ſȝ etiā ſm̄ ꝙ ad exhibēteſ cōparatur
q̄ȝuis g̊ virtuoſi ſm̄ ſe cōſiderati ſint magis
digni honore q̄ȝ ꝑſone ꝑentū: tn̄ filij magis
obliganẜ ꝑꝑ bn̄ficia ſuſcepta ab ipſis ꝑenti
b⁹ ⁊ ꝯiūctiōeȝ nālē ad exhibēdū cultuȝ ⁊ ho
norē ꝑentibus q̄ȝ extraneis virtuoſis.

Deinde ꝯſide

randū ē de ꝑtib⁹ obſeruā
tie. Et p̊ de dulia q̄ exhibȝ
honorē ⁊ cet̄a ad h̄ ꝑtinē
tia ꝑſonis ſuꝑiorib⁹ 2° de
obediētia ꝑ quā eaꝝ obediẜ īperio. ¶ Circa
p̄muȝ q̄rūẜ q̄tuor. p̊ vtꝝ honor ſit aliquod
ſpūale uel corꝑale. 2° vtꝝ honor debeatur
ſolis ſuꝑiorib⁹. 3° vtꝝ dulia cuiꝰ eſt exhibē
honorē ⁊ cultū ſuꝑioribus ſit ſpālis virtus
a latria diſticta. 4° vtꝝ ꝑ ſpēs diſtinguaẜ.

Ad primuȝ ſic proce

diẜ. Uideẜ ꝙ honor nō īportet aliq̄d corpo
lare. Honor. n. ē exhibitio reuerētie in teſti
moniū v̄tutis ut pōt accipi a ph̄o ī p̊ ethico
rū. ſȝ exhibitio reuerētie ē aliq̄d ſpūale. reue
reri. n. ē act⁹ timoris ut ſ̄ habitū ē. g̊ honor ē
aliq̄d ſpūale. ¶ P̄. ſcd̄m ph̄m ī 4° ethicoruȝ
honor ē ꝑmiū v̄tutis. v̄tus autē ꝑncipalit̄ in
ſpūalib⁹ ꝯſiſtit ꝑmiū v̊o ē aliq̄d corꝑale cuȝ
ꝑmiū ſit poti⁹ merito. g̊ honor nō ꝯſiſtit in
corꝑalib⁹. ¶ P̄. Honor a laude diſtinguitur
⁊ etiā a glīa. ſȝ laus ⁊ glīa ī ext̄iorib⁹ ꝯſiſtūt.
g̊ honor ꝯſiſtit ī int̄iorib⁹ ⁊ ſpūalib⁹. ¶ Sȝ ꝯ̃
ē qđ Jero⁹ exponēs illud. i. ad Thimot. 5°
q̄ bn̄ ꝑſūt ꝑ̄ſbyt̄i duplici honore habeantur
⁊c̄. diẜ. Honor in ꝑ̄ſētiaꝝ q̄dem ꝓ elīa uel
munere accipiẜ. vtrūq̄ȝ āt horū ad corꝑalia
ꝑtinet. g̊ honor ī corporalibus ꝯſiſtit. ¶ R⁹
dicēdū ꝙ honor teſtificationē quādā īpor
tat de excellētia alicui⁹. vn̄ hoīeſ q̄ volūt ho
norari teſtimoniū ſue excellētie q̄runt ut ꝑ
ph̄m ꝑȝ ī 8° ethicoꝝ. teſtimoniū aūt reddiẜ
uel corā deo ul̄ corā hoīb⁹. Coram deo q̄ in
ſpector ē cordiuȝ teſtimoniū ꝯſcie ſufficit.
⁊ iō honor q̄ ad deū pōt ꝯſiſtē ī ſolo iteriori
motu cordis dū. ſ. aliqſ recogitat uel dei ex
cellētiā uel etiā alteri⁹ hoīs corā deo. Sȝ q̄
ad hoīes aliq̄s nō pōt teſtioniuȝ ferre niſi ꝑ
aliqua ſigna ext̄iora: uel v̄boꝝ puta cū aliq̄s
ore ꝓnūciat excellētiā alicui⁹: uel factis ſi
cut īclīatiōib⁹: obuiatiōib⁹ ⁊ alijs h⁹ moī: vl̄
etiā exteriorib⁹ reb⁹: puta ī muneꝝ oblatōe
aut imaginū inſtitutiōe: uel alijs h⁹modi: ⁊
ſm̄ h̄ honor ī ſignis exteriorib⁹ corporalib⁹
ꝯſiſtit. ¶ Ad p̄mū g̊ dicēdū ꝙ reuerētia nō
ē idē qđ honor ſȝ ex vna ꝑte ē ꝑncipiū moti
uū ad honorādū inq̄ȝtū. ſ. aliq̄s ex reueren
tia quā hȝ ad aliquē euȝ honoret: ex alia v̊o
ꝑte ē honoris finis: inq̄ȝtū. ſ. aliq̄s ad h̄ hono
raẜ ut in reuerētia habeaẜ ab alijs. ¶ Ad ſe
cūdū dicēdū ꝙ ſicut ph̄us ibidē diẜ: honor
nō eſt ſufficiēs v̄tutis ꝑmiū: ſȝ nihil pōt eſſe
ī hūaniſ reb⁹ ⁊ corporalib⁹ mai⁹ honore: inq̄ȝ
tū. ſ. ipſe corporales res ſūt ſigna determi
nātia excellētis v̄tutis: ē aūt debitū bono ⁊ pul
chro ut māifeſteẜ: ſm̄ illđ Math. 5°. Neq̄ȝ
accēdūt lucernā ⁊ ponūt eā ſub modio: ſȝ ſuꝑ
cādelabrū ut luceat oīb⁹ qui in domo ſunt.

⁊ ꝓ tãto ꝓmiũ ṽtutꝭ dr̃ honor. ¶ Ad tertiũ dicẽdũ ꝙ laus distinguit̃ ab honore dupliciter. Uno° ꝗa laus ꝯsistit ĩ solis signis ṽborũ: honor autẽ in ꝗbuscũq; exteriorib° signis: ⁊ s3 h̄ laus ĩ honore ĩcludit̃. Alio° ꝗa ꝑ exhibitionẽ honorꝭ testioniũ reddimus de excellẽtia bonitatꝭ alicuiꝰ absolute: s3 ꝑ laudẽ testificamur de bõitate alicuius in ordĩe ad finẽ sicut laudamus bene opantẽ ꝓpter finẽ: honor aũt est ẽt optĩoꝝ q̃ nõ ordinant̃ ad finẽ: s3 iã sũt ĩ fine: ut p3 ꝑ ph̄3 ĩ p̊ ethicoꝝ. gloria aũt est effectus honoris ⁊ laudis: ꝗa ex hoc ꝙ testificamur d̄ bonitate alicuius clarescit bonitas eius ĩ noticia plurimoꝝ: ⁊ hoc ĩportat nomẽ glĩe. nã glĩa dr̃ q̃si claria. Unde ad Ro. p̊ dicit q̃dã glo. Amb° ꝙ gloria ẽ clara cum laude noticia.

Ad secũdum sic procedit̃.

Videt̃ ꝙ honor nõ ꝓp̄e debeat̃ supiorib°. Angel° .n. ẽ supior q̃libz hoĩe uiatore s3 illõ Math. xi°. Qui minor ẽ ĩ regno celoꝝ: maior ẽ Johãne baptista. s3 angel° ꝓhibuit Johannẽ uolentẽ se honorare: ut p3 Apoc. vltĩ. ergo honor nõ debet̃ supioribus. ¶ P̄. Honor debet̃ alicui in testimoniũ ṽtutꝭ: ut dc̃3 est. s3 quãq; ꝯtingit ꝙ supiores nõ sũt ṽtuosi. ergo eis nõ debet̃ honor: sicut nec demonibus q̃ tñ supiores nobis sunt ordine nature. ¶ P̄. Apl's dic̃ ad Ro. 12°. Honore inuicẽ ꝓuenientes. ⁊ i. Pet̃. 2°. Oẽs honorate. s3 hoc nõ eẽt seruãdũ si solis supiorib° honor deberet̃ ergo honor ñ debet̃ ꝓp̄e supiorib°. ¶ P̄. Thob. p̊ dr̃ ꝙ Thobias habebat decẽ talẽta ex his ꝗb° erat honorat° a Rege. legit̃ etiã Hester 6°. ꝙ Assuer° honorauit Mardocheũ ⁊ corã eo fecit clamari: Hoc honore dignus est quẽ Rex honorare uoluerit. ergo honor ẽt exhibet̃ iferiorib°. ⁊ ita videt̃ ꝙ honor ñ debet̃ ꝓp̄e supiorib°. ¶ S3 ꝯ est q̃d ph̄s dicit in 5° ethicoꝝ ꝙ honor debet̃ optimis. ¶ R° dicẽdũ ꝙ sicut s̄ dictũ est: honor nihil aliud ẽ q̃3 q̃dã ꝓtestatio de excellẽtia bonitatꝭ alicui°. põt aũt alicuius excellẽtia cõsiderari nõ solũ ꝑ ꝯparationẽ ad honorãtẽ: ut .s. sit excellẽtior eo q̃ honorat̃: s3 ẽt s3 se: uel ꝑ ꝯparationẽ ad aliquos alios. ⁊ s̄m hoc honor sp̄ debet̃ alicui ꝓpter aliq̃3 excellẽtiã vl' supioritatẽ. nõ .n. oportet ꝙ ille q̃ honorat̃ sit excellẽtior honorãte: s3 forte ꝗbusdã alijs: uel etia3 ipso honorãte q̃3tũ ad aliq̃d ⁊ ñ simpliciter.

¶ Ad p̄mũ ergo dicẽdũ ꝙ ãgelus ꝓhibuit Johãnẽ nõ a q̃cũq; honoratiõe: s3 ab honoratione adoratiõis latrie q̃ debet̃ deo: uel etia3 ab honoratõe dulie ut oñderet ipsius Johãnis dignitatẽ q̃ ꝑ xp̄m erat ãgelis adeq̃t° s̄m spem glorie filioꝝ dei. ⁊ iõ nolebat ab eo honorari tãq̃3 supior. ¶ Ad secũdũ dicendũ ꝙ si ꝓlati sint mali: ñ honorãt̃ ꝓpter excellẽtiã ꝓp̄e ṽtutꝭ s3 ꝓpt̃ excellẽtiã dignitatꝭ s3 quã sũt dei mĩstri. ⁊ ẽt ĩ eis honorat̃ tota cõitas cui p̄sunt. demones aut sũt irreuocabiliter mali ⁊ ꝓ inimicis h̄ñdi magꝭ q̃3 honorandi. ¶ Ad tertiũ dicẽdũ ꝙ in q̃libz ĩuenit̃ aliq̃d ex q̃ põt aliq̃s eũ supiorẽ reputare: s3 illõ ad Phil. 2°. In humilitate supiores ĩuicẽ arbitrãtes. ⁊ s3 hoc ẽt oẽs se ĩuicẽ debẽt honore ꝓuenire. ¶ Ad q̃rtũ dicẽdũ ꝙ p̊uate ꝑsone ĩterdũ honorãt̃ a regib°: nõ ꝗa sint eis superiores s3 ordinẽ dignitatꝭ: s3 ꝓpt̃ aliquã excellẽtiã ṽtutis ipsaꝝ. ⁊ s3 hoc honorati sunt Thobias ⁊ Mardocheus a regibus.

Ad tertiu3 sic procedit̃.

Videt̃ ꝙ dulia non sit sp̄alis ṽt° a latria distincta: ꝗa sup illõ p̄s. Dñe de° me° ĩ te speraui. dicit glo. Dñe oĩu3 ꝑ potẽtiã cui debet̃ dulia. de° ꝑ creationẽ cui debet̃ latria. s3 nõ est distincta ṽt° q̃ ordiat̃ in deũ s3 ꝙ ẽ dñs: ⁊ s3 ꝙ est de°. ergo dulia nõ est ṽtus distincta a latria. ¶ P̄. Sc̄d3 ph̄m in 8° ethicoꝝ. amari simile est ei q̃d est honorari. s3 eadẽ ẽ ṽtus caritatꝭ q̃ amat̃ de° ⁊ q̃ amat̃ ꝓxim°. ergo dulia qua honorat̃ ꝓxim° nõ est alia ṽt° a latria q̃ honorat̃ de°. ¶ P̄. Idẽ est mot° q̃ aliq̃s mouet̃ ĩ imaginẽ ⁊ ĩ rẽ cui° ẽ imago. s3 ꝑ duliã honorat̃ hõ inq̃3tũ ẽ ad dei imagine3 fact°. dr̃ .n. Sap. 2° de ipijs. ꝙ nõ iudicauerũt honorẽ aĩaꝝ scãꝝ q̃ñ de° creauit hoĩe3 ĩexterminabilẽ: ⁊ ad imaginẽ sue similitudis fec̃ illũ. ergo dulia nõ est alia ṽtus a latria qua honorat̃ de°. ¶ S3 ꝯ est q̃d Aug° dicit in .x°. de ciui. dei. ꝙ alia ẽ seruit° q̃ debet̃ hoĩb°: s3 quã p̄cepit apl's seruis dñis suis subditos esse: q̃ .s. grece dulia dr̃. alia ṽo latria q̃ dr̃ seruit° pertinẽs ad colendũ deum. ¶ R° dicẽdũ ꝙ s3 ea q̃ s̄ dicta sũt: vbi est alia rõ debiti ibi nccẽ ẽ ꝙ sit alia uirt° q̃ debitũ reddat. alia ãt rõe debetur seruit° deo ⁊ hoĩ: sicut ⁊ alia rõe dominiũ ꝯpetit deo ⁊ hoĩ. nam de° plenariũ ⁊ p̊ncipale dñium h̄et respectu toti° ⁊ c°libet creature: que totaliter eius subijcitur ꝓtãti.

hō aūt ꝑticipat quādā ſilitudinē dini dñij
ſm ꝙ habet ꝑticlarē ꝑtātē ſupˢ aliquē hoīē
uel ſup aliquā creaturā. ⁊ iō dulia ꝗ debitā
ſeruitutē exhibet hōi dominanti alia virtꝰ
ē a latria ꝗ exhibꝫ debitā ſeruitutē dīno do
minio: ⁊ ē q̄dā obſeruantie ſpēs: ꝗa ꝑ obſer
uātiā honoramꝰ quaſcūqꝫ ꝑſonaſ dignitate
ꝓcellētes: ꝑ duliā aūt ꝓꝑe ſūptā ſerui dn̄os
ſuos venerāt. dulia. n. grece ſeruitꝰ dicit.
¶ Ad ꝑmū ꝗ dicendū ꝙ ſicut religio ꝑ excel
lētiā dr̄ pietas iq̄ꝫtū deꝰ ē ꝑ excellētiā pr̄: ita
etiā latria ꝑ excellētiā dr̄ dulia iq̄ꝫtū deꝰ ex
cellēter ē dn̄s. nō aūt creatā ꝑticipat poten
tiā creādi rōne cuiꝰ deo dbet latria. ⁊ iō glo.
illa diſtīxit attribuēs latriā deo ſm creatōꝫ
ꝗ creat e nō coicat: duliā vō ſcōm dominiū
qd creatē coicat. Ad ſecūdū dicēdū ꝙ rō
diligēdi ꝓ primū deus ē. nō. n. ꝑ caritatē dili
gimꝰ i ꝓ primo niſi deū. ⁊ iō eadē caritas eſt
ꝗ diligit deꝰ ⁊ ꝓ primo. ſʒ tn̄ alie amicitie dif
ferētes a caritate ſm alias rōnes qbꝰ hoīes
amant: ⁊ ſilit cū ſit alia rō ſuiēdi deo ⁊ hoi
aut honorādi vtrūqꝫ nō eſt eadē vꝛ latria ⁊
dulia. ¶ Ad t̄tiū dicēdū ꝙ motus ꝗ. eſt in
imaginē inq̄ꝫtū ē imago refert i rē cuiꝰ eſt
imago: nō tn̄ oīs motꝰ ꝗ ē in imaginē refert
i eā iq̄ꝫtū eſt imago. ⁊ iō qn̄qꝫ ē alius motus
ſpecie i imaginē ⁊ motꝰ i rē. Sic ꝗ dicēdū
ē ꝙ honoꝛ ul' ſubiectio dulie reſpicit abſolu
te quandā hoīs dignitatē. licꝫ. n. ſcōm illam
dignitatē ſit hō ad imaginē ul' ſilitudinem
dei: nō tn̄ ſp hō qn̄ reuerētiā alt̄i exhibet: re
fert h actu i deū. Uel dicēdū ꝙ motꝰ ꝗ ē in
imaginē quodāmō ē in rem: nō tn̄ motꝰ ꝗ ē
i rē oportet ꝙ ſit i imaginē. ⁊ iō reuerētia ꝗ
exhibet alicui inq̄ꝫtū ē imago dei: redūdat
quodāmō i deū. alia tn̄ ē reuerētia ꝗ ipi deo
exhibet ꝗ nullo mō ꝑtinet ad eiꝰ imaginē

Ad quartū ſic pro

cedit. Uidet ꝙ dulia habeat dr̄ſas ſpecies.
Per duliā. n. exhibet honoꝛ ꝓ primo. dr̄ſa
āt rōne honorāt dr̄ſi ꝓ primi: ſicut rex: pat ⁊
magiſter: ut pꝫ ꝑ phm i. 9° ethicoꝝ. cum ꝗ
dr̄ſa rō obiecti dr̄ſificꝫ ſpeciē v̄tutꝭ: videt ꝙ
dulia diuidat i v̄tutes ſpecie differētes. P:
Mediū differt ſpecie ab extremiſ ſic pallidū
ab albo ⁊ nigro. ſʒ yperdulia videt eē mediū
int̄ latriā ⁊ duliā. exhibet. n. creaturis ꝗ hn̄t
ſpālē affinitatē ad deū: ſicut btē v̄gini inq̄ꝫ
tū ē mr̄ dei. ꝗ videt ꝙ dulie ſint ſpecies dif

ferētes. vna q̄dē dulia ſimpliciter. alia vero
yperdulia. ¶ P. Sic i creatā rōnali inuenit
imago di rōne cuiꝰ honorat: ita etiā i creatā
irrōnali inuenit veſtigiū dei. ſʒ alia rō ſilitu
dinis iportat in noīe imaginis ⁊ noīe veſti
gij. ꝗ etiā oportet ſm h dr̄ſas ſpecies dulie
attēdi: ꝓſertim cū qbꝰdā irrōnabilibꝰ crea
turis honoꝛ exhibeat: ſicut ligno ſcē crucis
⁊ alijs hꝰmōi. ¶ Sʒ ꝯ ē ꝙ dulia ꝯ latriā diui
dit: latria aūt nō diuidit ꝑ dr̄ſas ſpēs. ꝗ nec
dulia. ¶ Rꝰ dicēdū ꝙ dulia pōt accipi du
plicit. Unoꝰ coīter ſm ꝙ exhibet reuerē
tiā cuicūqꝫ hōi rōne cuiuſcūqꝫ excellētie. ⁊
ſic ꝯtiet ſb ſe pietatē ⁊ obſuātiā ⁊ quācūqꝫ
hꝰmōi v̄tutē ꝗ hōi reuerētiā exhibet. ⁊ ſm
h habebit ꝑtes ſpecie dr̄ſas. Alioꝰ poteſt
ſumi ſtricte ꝓut ſm eā reuerentiā exhibet
ſuꝰ dn̄o: nā dulia ſuitꝰ dicit ut dictū ē ⁊ ſm
h nō diuidit i dr̄ſas ſpēs: ſʒ ē vna ſpecies ob
ſeruātie quā Tulliꝰ ponit: eo ꝙ alia ratione
ſuꝰ reueret dn̄m: miles ducē: diſcipulꝰ ma
giſtrū: ⁊ ſic de alijs hꝰmōi. ¶ Ad ꝑmū ꝗ di
cēdū ꝙ rō illa ꝓcedit de dulia coīter ſūpta.
¶ Ad ſecūdū dicēdū ꝙ yperdulia ē potiſſi
ma ſpēs dulie coīter ſūpte. maxima. n. reue
rētia debet hōi ex affinitate quā habꝫ ad de
uꝫ. ¶ Ad t̄tiū dicēdū ꝙ creatē irrōnali i ſe ꝯ
ſiderate n̄ debet ab hoīe aliq̄ ſubiectio uel
honoꝛ qn̄ potiꝰ oīs talis creatā eſt nālit hōi
ſubiecta. ꝙ aūt crux xp̄i honoret h ſit eodē
honore ꝗ xp̄s honorat: ſicut purpura regis
honorat eodē honore ꝗ rex: ut Damaſ. dic i
4° libro.

Deinde conſi

derādū ē de obediētia. Et
circa h q̄rūt ſex. ꝑ vtrū hō
debeat obedire homini. 2°
vtrū obia ſit ſpālis virtus.
3° de ꝯparatiōe eiꝰ ad alias v̄tutes. 4° vtrū
deo ſit in oībꝰ obediēdū. 5° vtrū ſubditi ſuis
ꝓlatis teneant i oībꝰ obedire. 6° vtrū fideles
teneantur ſecularibꝰ ꝑtātibꝰ obedire.

Ad primum ſic pro

cedit. Uidet ꝙ vnꝰ hō nō teneat alt̄i obedi
re. Nō ē. n. aliq̄d faciēdū ꝯ iſtitutionē diui
nam. ſʒ h hꝫ dīna iſtitutio ut hō ſuo cōſilio
regat: ſm illō Eccl. 15°. Deus ab iītio conſti
tuit hoīem: ⁊ reliq̄t illū i manu ꝯſilij ſui. ꝗ n̄
tenet vnus hō alt̄i obedire. ¶ P. Si aliqs